

[Jensen-Broby.]

skatning under Ministeriet Stauning er steget fra 728 Mill. Kr. til 1155 Mill. Kr. Den samlede offentlige Beskatning er steget med 427 Mill. Kr. eller med ca. 60 pCt. Det er det, vi kan takke Ministeriet Stauning for, og herefter kan enhver sikkert se, at den Skatteindtægtsstigning, som vi har haft i de sidste 10 Aar, er beslagnet af det offentlige.

Nu er det, jeg gerne vil spørge den højtærede Finansminister og Regeringen, om man tror, at man kan fortsætte med en saadan Skattestigning. Tror man ikke, at Grænsen er naaet, og at det vil være nødvendigt at føre en anden økonomisk Politik, hvor man igen kan komme nedad med disse mægtige Skatter? Jeg tror, der er en Forbindelse mellem disse høje Skatter og Arbejdsløsheden. Erhvervslivet kan jo ikke sætte nyt Arbejde i Gang eller skaffe øget Beskæftigelse, naar det er ude for en saa haard Belastning, som Skattetrykket er.

Og med Hensyn til Statsgælden er vi ikke stort bedre kørende. Finansministeren siger nok, at Statsgælden ikke er steget under det socialdemokratiske Ministerium, men vi hørte i Gaar under Forhandlingerne her i Tinget, at hvis vi tager Kronessænkningen i Betragtning, er den udenlandske Gæld i hvert Tilfælde omkring ved fordoblet. Heller ikke her ser det altsaa for godt ud. Jeg tror, at det, vi trænger til for Øjeblikket, er en ny Regering, der vil føre en fornuftig økonomisk Politik, saa at Erhvervslivet kan faa Lov til at arbejde. Saa vil der blive bedre Forhold for hele det arbejdende Samfund at leve under.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen har Ordet for en kort Bemærkning.

Oluf Pedersen: Nu har jeg med Interesse hørt det ærede Medlem Hr. Jensen-Broby fortælle om det ødsle Styre i den nuværende Regerings Tid, og dette foranlediger mig til at spørge det ærede Medlem: Hvorfor stemte Partiet Venstre i Gaar for det nye Statslaan, der stiller yderligere Midler til Raadighed for det ødsle Finansstyre, som det ærede Medlem i Dag angriber?

Vanggaard: Jeg vil gerne takke den høje Regering for Tilsagnet i den højtærede Statsministers Programtale om Udbygning af Hirtshals Havn, saa den kan modtage den norske Færge, naar Spørgsmaalet bliver aktuelt til næste Sommer, naar det nye Skib kommer, ligesom for Tilsagnet om Forbed-

ring af Forholdene ved Hjørring Station, der hænger sammen med dette Spørgsmaal, nemlig en Lyntogsforbindelse til Hirtshals. Der blev bebudet et Offer paa 3 Mill. Kr. fra Statens Side. Jeg maa bemærke, at de lokale Kommuner, Hjørring og Amtet er oppe paa ½ Mill. Kr., hvilket er et meget stort Offer for disse svagt stillede Kommuner. Jeg haaber, at denne Sag maa faa en let Gang gennem Rigsdagen, thi dette er jo en dansk Statsinteresse. I Sommer har der i begge Retninger mellem Kristiansand og Hirtshals daglig i Turistsæsonen været en Trafik paa 100 Personer og en Mængde Biler, en Trafik, som man ikke har kendt noget Sidestykke til tidligere. Naar det nye Skib kommer, maa man forudsætte, at der vil ske en yderligere Udvikling, og det er, som sagt, en dansk Statsinteresse, idet det er en Trafik, der gaar til næsten alle danske Stationer og en Del over Grænsen.

I Sommer henlede Rigsdagens Bibliotekar min Opmærksomhed paa en Bog af Bertolt, en Bog, der hedder „Pionerer“, og bad mig læse den. Det er en Bog, der er skrevet af en Socialdemokrat og om Socialdemokrater, det er egentlig Socialdemokratiets Historie, altsaa om dets første Pionerer. Jeg synes egentlig, at den er objektivt og interessant skrevet, men hvad der faldt mig i Øjnene ved at læse den, var den Strid, der har været mellem Førere der de første Aar. Man kunde ikke forliges, og det tog en Menneskealder, inden Socialdemokraterne lærte at forliges. Det gør de nu i fremragende Grad, i hvert Fald udad til, hvordan det gaar inden for Murerne, det ved vi ikke noget om. Nu er Fagforeningerne jo ikke det samme som Socialdemokratiet — de burde jo ikke være det —, og meget i denne Bevægelse har ogsaa haft en Del Berettigelse; det vil jeg være den sidste til at benægte. Men Socialdemokratiet har i sjældnen Grad forstaaet at staa sammen, skønt der jo var Uenighed til at begynde med. Af større Strejker i Mands Minde er ingen Strejke tabt med Undtagelse af den frederiksbjergske Sporvejsstrejke — jeg mener dermed, at de paagældende, der nedlagde Arbejdet, ikke kom i Arbejde igen. Arbejdsgiverne var ikke særlig fremragende, for da de solgte Sporvejene til København, forlangte de ikke, at deres Arbejdere skulde følge med, og disse blev derfor overladt til Forfølgelse — og et Gratiale.. Arbejdsgiverne kan takke sig selv for, at det er gaaet, som det er gaaet.

Nu er Forholdene her til Lands saaledes, at der i Virkeligheden ikke mere er nogen Risiko ved at strejke. Strejken er en